

Jak si přejeme, aby nám uteklo štěstí

Bojím se doma posadit. Ta známka byt' je vteřinového spočinutí je signálem - bude mazlení. Ráno, v poledne, večer. Únava je nebezpečný čaroděj, promění i nekonečnou čistotu v nesnesitelný pocit, že se dusíte. Chci ulevit svému tělu.

Miluji, o tom není pochyb, ale začínám spěchat. Už aby seděli, už aby chodili, už aby si aspoň chvíli sami hráli, už aby mohli být na chvíli odloženi.

Stane se. Je čas přestat kojít. Nechce se mi. Najednou se nechci vzdát těch chvil nejintimnějšího spojení. Poprvé musím uznat, že už jsou na něco velcí. Nic nezastavím. Vím, že přijde i čas vytouženého na chvíli odložení. Už nebudu psát po nocích. Budu mít k dispozici tři hodiny každé dopoledne, když budou zdraví. Jak málo času to je, poznávám vzápětí. Ale stejně prožívám zázrak. Tak proč necítím úlevu? Proč? Poztrácených sil bylo příliš mnoho, ještě chvíli je nedoženu. Ale přesto už nebezpečný čaroděj přestává působit. Začínám zase vidět srdcem a ne tělem. Nechci už zastavovat čas, chci jen vychutnat v pravý okamžik nejsmyslnější chvíle. A tak poznat, že člověk potřebuje hodně sil k tomu, aby zbytečně nepopoháněl štěstí.

Jednou jsem dostala otázku, zda si uvědomuju, jak jsem vysoko. A co pro mne znamená být vysoko. Odpověď jsem znala okamžitě. Zazvoní telefon, Jeronýmek střelhibtě, bez zaváhání vyskočí na můj klín a řekne "chci vysoko", čímž myslí, abych vstala. Tak s ním v náručí vestoje telefonuju a jsem vysoko... a výš už nikdy nebudu.

Jak jsme potkali rozvod

Emmička Kvevik přinesla do Alžbětina života několik pozoruhodností. Především uměla hovořit nejenom česky, ale i anglicky a švédsky, jelikož tatínek je Nor žijící ve Švédsku a s českou maminkou se dorozumívají anglicky. Dorozumět se však bývá těžké i v jednom jazyce, natož ve třech. V jejich rodině po mnoha měsících tichého nedorozumění zavládlo úplné mlčení. Mělo malou tříletou, drobnou Emmu chránit před hlasitostí rozhodů, ale vnášelo do ní neklid, až neurotickou potřebu na sebe upozorňovat, rodiče pak totiž museli aspoň křiknout.

Jednoho odpoledne maminka Bára zavolala, abychom si přišli hrát k nim na zahradu. Byl krásný den. Dům byl plný papírových krabic popsanych jazykem, kterému Alžběta nerozuměla, stejně jako celé situaci. Emmča už ano. "Tatínek odjíždí," vysvětlila Alžbětě. "Proč si s sebou bere tolik věcí?" zeptala se. "Musí, jede mi tam totiž připravit pokojíček, ve kterém budu bydlet, víš? Budu bydlet chvíli tady u mámy a chvíli u táty ve Švédsku." Když se tatínek s maminkou loučili, měli v očích slzy. Jejich dcerka se narodila z velké lásky, kterou nesrozumitelná slova rozežrala. Nezvládli mnohé, ale jedno ano. Oba na své dceři lpěli mírou nejvyšší. A vše bylo na mamince, ona se musela vzdát části lásky, aby spojila svět. Musela říct "ano" na ztrátu půlky života se svou dcerou. Ta totiž patřila milovanému tatínkovi. Dali Emmě velký dárek - jeden druhého. Emma vesele lítá letadlem stejně běžně jako Alžběta jezdí tramvají. A Bára s Kaarem byli nakonec taky obdarováni. Každý z nich získal stejný čas na vytvoření nového vztahu, ve kterém se hovoří stejnou řečí. Bára nerada říká "miluji tě", ale Emmička ji přinutila otázkami. Odpovědi na ně zněly: "Tebe miluju, Petra miluju. Tátu nemiluju, tátu mám ráda." Emma pak na otázku, co sbírá, odpověděla: "Lidi." Přibýlo jí jich do života strašně moc. Ale úplně šťastný konec to není, ten se u rozvodů nekoná. Emma hledá pro ty nasbírané lidi společný dům.

Jak se chodí do nebe

Jedné tmavé noci položilo Vladovi na nohu tlapku jedno malé nechtěné štěňátko. Nemělo domov a my jsme si ho nechali. Agáta rostla a rostla, až se nám málem nevešla do bytu. Vyrostl z ní čuvlk, vlastně čuvlčice, "holka". Že takovou psí rasu neznáte? To se potká velký bílý čuvač s tmavou vlčicí a narodí se jim čuvlk. Až potom se narodili Alžběta s Jeronýmem. Učila je, jak podřizovat svá přání někomu, koho máš rád, učila je němé lásce. Po čase však Agáta onemocněla stejnou nemocí, kterou jsem pár měsíců předtím překonala já. Snad Agáta sňala ze mne tu zlou nemoc. Marně každé ráno Alžběta tvrdila: "Mně se zdá, že Aginka je už zase radostná." Nebyla. Odešla bez bolesti, důstojně. Zůstala navždy nejsilnějším psem z naší psí louky, na čemž si velmi zakládala. To se člověku podaří jen málokdy. Když usínala, byl horký sluneční den a pak začala obrovská bouřka. To se nebe otevřelo a Aginku vítalo. "Vidíš, jak tam řádí s ostatními pejsky?" řekl tatínek. Alžběta jí denně posílala do nebe pusinky a snažila se pochopit něco, co dost dobře neví ani dospělý - jak se chodí do nebe. Hlídala ji na zemi a byla v jejím životě prvním andělíčkem strážným na nebi. Prvním poznáním, že ztráta bolí vždycky víc ty, kteří zůstávají.